

III. évf.9. szám (35) 2006. Augusztus

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

**MINDENHATÓ ÉS IRGALMAS ISTENÜNK, KI
SZENT JÁNOS ÁLDOZÓPAPODAT CSODÁLATOS
LELKIPÁSZTORI BUZGÓSÁGGAL ÁLDOTTAD
MEG, KÉRÜNK, SEGÍTS, HOGY
KÖZBENJÁRÁSÁRA ÉS PÉLDÁJA SZERINT
SZERETETÜNKSEL MEGNYERJÜK
TESTVÉREINKET KRISZTUSNAK, ÉS VELÜK
EGYÜTT MI IS ELJUTHASSUNK AZ ÖRÖK
DICSŐSÉGRE!**

ÁMEN

Miseszándékok**Augusztus** (az esti szentmisék időpontja **19 h**)**Szentek és ünnepek**

1. 2. 3. 4. 5. 6.	Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	9h: Pintér Imre és Benák Hermina lü este: Hajós József (5 évf) és Judit lü	Ligouri Szt. Alfonz Szt. Özséb Szt. Hermina Vianney Szt. János Havas boldogasszony Urunk színeváltozása
7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Borsos Géza, Molnár Ferenc és Váradi Gizella lü 11h: Börcsök Antal és Börcsök Erzsébet lü este: Szűcs Sándor, Kiss Piroska és Szűcs László lü	Szt. II. Sixtus pápa Szt. Domonkos Szt. Román Szt. Lőrinc Szt. Klára Szt. Hilária Évközi 19. vasárnap XI. Ince pápa
14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Kéri Lajos és Márki Ilona (évf) lü Rózsa György lü Tombácz Istvánné, Ilona, Béla lü 11h: este:	Szt. Maximilián Kolbe Nagyboldogasszony Szt. Rókus Szt. Jácint Szt. Ilona Szt. Emília Évközi 20. vasárnap Szt. István király
21. 22. 23. 24. 25. 26. 27.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	 11h: Szabó József, Mata Ilona, Márki Antal, Papp Éva lü este: 40. Házassági évforduló Kispéter Géza és Hódi Piroska	Szt. X. Piusz pápa Szűz Mária, a Világ királynője Limai Szt. Róza Szt. Bertalan apostol Szt. Lajos király Szt. Natália Évközi 21. vasárnap Szt. Mónika
28. 29. 30. 31.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök	 Király Lajos és Papp Piroska lü	Szt. Ágoston Keresztelő Szt. János vértanúsága Szt. Félix, Szt. Rózsa Szt. Arisztid

Meglepetés

Bármi, bármikor meglepetés lehet. Minden áldott nap. Ma. Azonnal.

A meglepetésben valami nem várt ér. Hirtelen. A meglepetésben ott az újnak a varázsa. „Nem gondoltam, - nem így akartam - még álmodni sem mertem” kiáltunk fel. Melyik az a nap, amelyben meglepetés ne érhetne?

A meglepetés csapásként is ronthat az emberre. Tudom, de nem erről beszélek. Arról, ami mindennapi lehet, csak észre kell venni.

Köszön, akitől nem vártad. Dicsért, aki hónapok óta észre sem vett. Korhadó fa rügyet hajtott. Leveled érkezett. Nem késett a vonat. Udvarias volt az eladó. Sikeredhez vetélytársad is gratulált. Minek soroljam tovább?

Egyszerű esetek, amelyek bármikor megtörténhetnek és megtörténnek. Csak éppen elfelejtünk neki örülni. Közben sírunk az örömtelenség miatt. Pedig csak figyelni kell. Les ránk a meglepetés. Ne kerüljük el.

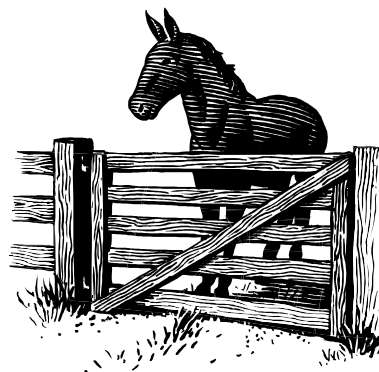
Milyen öröm ér ma? Így kezd a napot, így minden órát. Az öröm, hidd el, rád talál.

Állatok

A legtöbb ember izgul a világűr meghódítása miatt és annak sikeréért. Érdeklődésük legizgalmasabb kérdése, hogy élnek-e más bolygón más élőlények? Közben nem veszik észre, hogy saját bolygónkon más élőlények vesznek körül minket. Az állatok. Őket sem ismerjük igazán.

Van neked állatod? Ha igen, ismered az örömet, amelyet jelentenek. Ismered azt az örömet, amikor a kutyád csahol feléd, és „értőn” fogad? Vagy a cica hidegvilága ismerős neked, amit olykor a dorombolás melenget meg? Lehet, hogy madár lop dalt szobádba és a természet eredetiségét varázsolja otthonodba. Az is lehet, hogy akváriumban sejtetik eléd a színekben villodzó halak a letűnt korok élőlényeit.

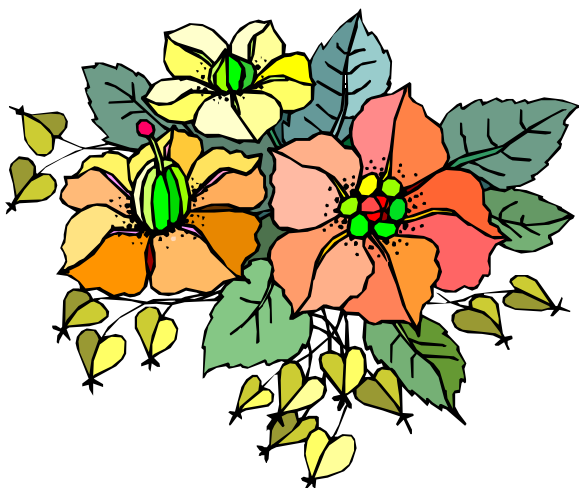
Nincs állatod? Mind a tiéd, ha az ablakon kinézel. Ott repülnek el. Parkokban daluk hallhatod. Ha mezőn sétálsz, őzekkel találkozhatasz. Fácánok röppennek előtted fel. Őszi éjszakákon vadludak húznak házad fölött. A hangyát ne taposd el. A méhek gyűjtik a mézet. Állat nélkül nem teljes az emberi élet.

Tiszteld az Életet, amikor feléd melegszik egy állat szeméből; eléd szórja nászpompáját párzása idején; oly dallal gyönyörködtet, amely bármikor felveszi a versenyt lemezeid zenéjével.

Más bolygók más élőlényei. Térben s időben még messze. De itt és most az állatok. Kevesebb gond, mint öröm velük élni.

Növények

Léteznek. Csak velük emberi az élet. Sok-sok öröm miattuk és általuk.

A növények némák. Nem szavakkal beszélnek. Hogy vannak, azzal beszélnek. Füllel nem, csak egész lényünkkel lehet őket hallani.

Hangulatuk a csönd. Színük nyugtató. Létükben béke él. Gyökereikben, ágaikban, a szirmokban és a levelekben a szépség bontja ki milliónyi változatban önmagát.

Növények. Dimenziójuk a mélység és a magasság. Földből s fényből élnek. Öröm, hogy ily „kevés” elég nekik - vagy éppen arra döbbenünk rá, hogy föld és fény nem külön-külön, hanem együtt adja nekik az életet?

Tenyérnyi földből, tenyérnyi fényből pompázik a virág. Rejtélyesen hordja egyszerre önmagában minden élőlény titkát: az Életet, a Szépséget és a Halált. Minden nő szereti a virágot. A virág hármasságát ők sejtik meg? Nézik szirmaikat, mert a szirmokban jobban látják belső önmagukat, mint a legfényesebb tükörben. Tükör nélkül lehet élni. Virág nélkül nem. A virág élni lelkesít. A hulló szirm is szépségről beszél.

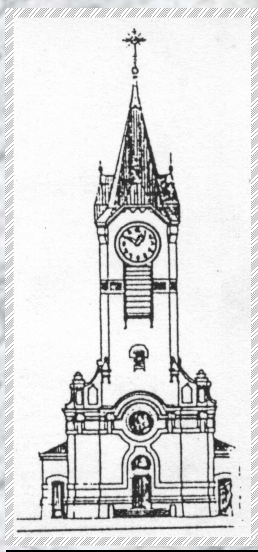
Aztán a fák. Az erdők. A mezők. Oxigént lehelnek. Ingyen. Az életet. Mit kérnek? Kíméletet.

A gépek, a beton, a műanyag világában egyre árvább lesz az ember. Elveszti a „talajt” lába alól, hiszen nem rokona sem a fém, sem a cement, sem a gyártott anyag. Hol vagytok, állatok? Éljetek velünk, növények!

Nincs örömed? Oxigént lehel az összes növény. Neked. Tégy a szobádba fenyőt, cserepes vagy vágott virágot. Sétálj a parkban egyedül, hogy a fákkal lehess. Menj erdőbe, keress rétet és érezd a növények életét. Hidd el, lesz örömed. Olyan csöndes, olyan igaz, olyan szép, mint a virágok illata, mint a fák élete.

(Részletek Mácz István Örülj velem! című könyvéből)

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, **Laczkó István** atyát, a következő telefonszámon lehet elérni: **06-30-289-0119**.

Kérünk mindenkit, hogy ügyeik intézésekor ezen a számon egyeztessenek vele időpontot. A hétköznapi szentmisék után személyesen is elérhető.

Kérjük a kedves híveket, hogy megértésükkel segítsék munkáját, hiszen nemcsak Röszkét, hanem Szeged-Szentmihályt is neki kell ellátnia. Köszönjük!

A szentmisék időpontja a következő:

Hétköznapokon: kedden, csütörtökön és szombaton van szentmise a már megszokott időpontban. A hét többi napján közös imádkozásra jövünk össze a templomban.

Vasárnaponként délelőtt 11-kor és este a megszokott időpontban vannak szentmisék.

Augusztus 6-án, vasárnap, kivételesen a falunapok rendezvényei miatt, **reggel 9 órakor** fog kezdődni az ünnepi szentmise.

Augusztus 12-én, szombaton indulnak a zarándokok Mátraverebély-Szentkútra, a Nagyboldogasszony búcsúra.

Zarándoklat

A Röszkei és a Szeged-Szentmihály-i egyházközség közösen 2 napos zarándoklatot szervez Mátraverebély-Szentkútra a Nagyboldogasszony búcsúra. Jelentkezni lehet Röszkén a sekrestyében vagy a plébánián július 31-ig, a 3000 Ft-os útiköltség befizetésével.

Guci ünnepi receptjei

Könnyed, nyári gyümölcsös receptek **DINNYESALÁTA:**

Hozzávalók:

- 1 sárgabelű sárgadinnye
- cukor (ízlés szerint)
- 1-2 evőkanál rum vagy citrom leve

Elkészítés:

A meghámozott dinnyét magjától megszabadítjuk, és húsát kockára vágjuk. Megcukrozzuk, és rummal vagy citromlével megöntözzük. Jégbe hűtve kínáljuk.

BARACKOS LEPÉNY:

Hozzávalók:

- 25-25 dkg sárga- és őszibarack
- 20 dkg liszt
- 5 dkg kakaó
- fél csomag sütőpor
- 20 dkg vaj
- 20 dkg porcukor
- 4 tojás
- 1 tojásfehérje
- 15 dkg porcukor

Elkészítés:

A megmosott gyümölcsöt félbevágjuk, és egy szalvétán lecsöpögtetjük. A lisztet a kakaóporral és a sütőporral a gyúródeszkára szitáljuk, a vajat a porcukorral meg a három tojássárgájával és egy egész tojással habosra keverjük, s lassanként a kakaós liszthez adagoljuk. Zsírozott, lisztezett tepsibe tesszük és elterítjük rajta a gyümölcsöt a vágott felével lefelé. Előmelegített sütőben 190 fokon 20-30 percig sütjük. Ezalatt 4 tojásfehérjét 10 dkg porcukorral kemény habbá verünk, majd hozzáadjuk a maradék porcukrot, és a habot rácsszerűen a megsült süteményre kenjük, a sütőbe visszatolva addig szárítjuk, amíg a hab megszilárdul. Hidegen, vizes késsel szeleteljük.

(Összeállította: Szűcs Judit)

Jó étvágyat

Kalendárium

Augusztus 4. VIANNEY SZENT JÁNOS

Dardilly (Lyon mellett), 1786. május 8. +Ars, 1859. augusztus 4.

Jean-Baptist Marie gyermekkorában a nagy francia forradalom korszakába esett. Tizenegy éves volt, amikor otthon, a szobájukban, „a nagy óra alatt” először járult szentgyónáshoz egy papnál, aki megtagadta az alkotmányra teendő esküt. Utána éjnek idején járt hittanórákra, ahol a kolostorukból elűzött, civil ruhát öltött apácák tanították. Első szentáldozáshoz egy homályos pajtában járult, amely elé, hogy eltereljék a hatóságok figyelmét, egy nagy szénásszekeret húztak. Az elemi iskola óráin csak néha vehetett részt, atyjának ugyanis szüksége volt az ő munkaerejére is a mezőn. Ezért alig tudott írni és olvasni. Nem volt tehetséges, és amit tanult, azt is nagyon hamar elfelejtette.

Balley abbé, egy nagyon művelt pap, aki a párizsi Szent Genovéva- apátságából került vidékre, felfigyelt Jánosra. Ez a pap Ecullyben volt plébános, ahová maga mellé vette és felkészítette a papszentelésre. De a terv, hogy Jánosból pap legyen, több akadályba is ütközött. Kezdve azon, hogy Jánost besorozták a napóleoni hadseregbe (ahonnan megszökött) és befejezve a sort a szemináriumi tanárokkal. De hála a lyoni érseki helynök bátorságának, aki az ecullyi plébános, Balley abbé barátja volt és pártfogóan szólt János mellett, végül szentelésre bocsátották ezzel az indoklással: „Jámbor lélek, ismeri a rózsafüzért, és tiszteli a Szűzanyát. A többi a kegyelem és a szíve majd elvégzi.”

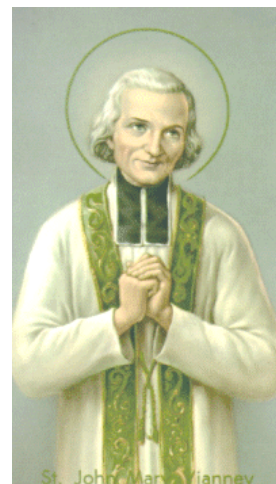
Másfél hónappal a waterlooi csata után -- a fegyverszünet épp akkor lépett életbe -- Grenoble-ban pappá szentelték. Első szentmiséjét 1815. augusztus 14-én mutatta be a szemináriumi kápolnában, mégpedig úgy, hogy miközben ő a főoltáron első miséjét mondta, két mellékoltárnál két osztrák katonapap misézett. Felszentelése után atyai barátja, Balley abbé káplánja lett. Ez a tiszteletreméltó, „római karakterű” pap hamarosan a gyóntatójává választotta Jánost, majd ő maga szeretettel és humorral bevezette az imádságba és a példás aszketikus életbe. De a plébános harminc hónap múlva, szentség hírében meghalt. János pedig, aki az egyszer látott dolgokat is nagyon megjegyezte, öreg korában azt mondta: „Még ma is meg tudnám festeni az arcképét.” És ő, aki mindentől megvált, a szobájában, a mosdója felett őrizte Balley abbé tükreét, „mert -- mint mondta -- ez tükrözte az ő arcát.”

És János, most először, egyedül maradt: társ, mester és oltalom nélkül. Plébánoshelyettesi kinevezéssel Arsba küldte a püspöke, ahová egy ködös estén érkezett meg. Ars egy kicsi, elkereszténytelenedett falu volt, nem rosszabb, mint a Lyon környékén lévő többi falvak. János itt minden apostoli buzgósága ellenére nagyon egyedül volt. De a magányt nagyon szerette. Később, vágyakozással telt szívvel emlékezett ezekre az időkre: „Hat vagy hét esztendőn át azt csináltam, amit akartam.” De éppen ez a néhány év volt életében a legkeményebb vezeklés ideje. Alig evett valamit. Éjszakánként fogta a lámpását, átment a templomba, bezárkózott, és ott virrasztott az Oltáriszentségnél.

Megérkezése után két évvel súlyos lelki válságon ment át, aminek részben oka volt kegyetlen vezeklése is. Lehet, hogy külön kérte Istentől, hogy „megismerhesse saját nyomorult szegénységét”. Teljes reményvesztettségben kérte a lyoni érsektől, hogy elhagyhassa Arsot. Az érsek megértette nehézségeit és áthelyezte Salles-ba. Csakhogy a Saone folyó éppen áradásban volt, néhány megtért hívője pedig tiltakozott a távozása ellen. Nem tudott elutazni. Erre feladta távozási tervét, és másodszor is „eljegyezte magát” a faluval. Belevetette magát a munkába: felújította öreg templomát, és a környékbéli falvakban

részt vett a hitélet fellendítésében, akkoriban mindenfelé tartott népmissziókat. Csakhogy prédikálni sehova nem hívták, többnyire csak az egyik sarokban gyóntathatott.

Miközben a többi pap között -- saját szava szerint -- olyan volt, mint a falu bolondja, azokat a lelkeket, akik rábízták magukat, a tökéletesség útjára vezette. Ezek a lelkek aztán követték őt Arsba is. Ez volt az első megnyilvánulása annak a vonzerőnek, amely később Arsot zarándokhellyé tette. Néhány család, akiket megragadott János szava és élete, áttelepült Arsba, s lassanként maga a falu is, amelynek lakói hosszú ideig érzéketlenül nézték papjuk próbálkozásait, kezdett megváltozni. De hamarosan jelentkezett a sátáni válasz. Az ürügyet egy leány bukása szolgáltatta, aki gyermeket szült. A plébánia falát telemázolták gyalázó megjegyzésekkel, és a környékbeli városkák kávéházaiban mindenütt az arsi pap „esetét” tárgyalták. János már várta, mikor jön a püspöke, hogy furkósbottal verje ki a faluból. Ugyanebben az időben mondta el azokat a prédikációit, amelyekben „rettenetes igazságokat” hirdetett.

Nyolcvanöt prédikáció vázlata ránk maradt, amelyeket 1820–1839 között mondott el. E beszédek a korabeli prédikációgyűjteményekből származó, vesződségesen készített kivonatok. Az a néhány változtatás, melyeket a kis plébános meg mert tenni, arról tanúskodik, hogy a hittudomány területén bizonytalanul mozgott, és csak azért változtatott a kész anyagon, hogy „félelmet keltsen”. A hívek panaszkodni kezdtek a szomszéd plébánosoknál, akik feljelentést tettek ellene a püspöknél, és saját híveiknek megtiltották, hogy hallgassák az arsi papot.

Ezekhez az ellenségeskedésekhez, még sötétebb dolgok is járultak. A sötétség fededelmé éjnek idején kereste fel, és próbálta teljes reménytelenségbe és kétségbeesésbe hajszolni. Az arsi pap többé nem aludt. Tanácstalanságában a szomszédaitól kért segítséget: több hívője puskával a vállán vonult a plébániára, hogy együtt virrasszanak vele. A félelmetes és kegyetlen jelenségek mindennapos próbatétet jelentettek számára. Mindez pedig azért történt, mert János olyan kapcsolatban volt a másik világgal, mint a szentek közül csak kevesen.

1826-ban -- az arsi plébános ekkor negyven esztendő volt -- a faluban változás történt: „A kegyelem olyan erővel hatott -- vallotta az egyik tanú --, hogy senki nem tudott neki ellenállni.” De a bírálatok, amelyek mindenfelől érték, nagyon meggyötörték a pásztort. A szentmise volt az egyetlen forrás, ahol felüdülést talált. Nyugtalanította ugyanis teológiai műveletlensége, és a szomszédos plébánosokkal való feszültsége egyre csak nőtt. Ekkor határozta el, hogy a Gondviselésről elnevezett arsi iskolát átalakítja a szegény és kitett kislányok otthonává. Legalább köztük meg akarta érezni annak a boldogságnak az előízét, amely a mennyek országát eltölti. Minden délután hittanórát tartott nekik, és köztük művelte az első csodát is, amikor lisztet szaporított. Ezzel az otthonnal olyan anyagi gondot vállalt magára, amely haláláig elkísérte. De mit számított ez, amikor szívének, irgalmasságának és hitének ez volt egyetlen földi menedéke. Belső elhagyatottságában másodszor is áthelyezését kérte -- majd ismét lemondott róla.

1832-ben Franciaországot kolerajárvány sújtotta, Ars azonban érintetlen maradt a járványtól. És a faluban a hit lassan éledni kezdett. Idegenből is egyre többen jöttek Arsba. A környező falvakban gyorskocsi-szolgálatot szerveztek, hogy minél előbb mindenki eljuthasson az arsi paphoz, ha gyónni akart nála. Ő pedig éjjel és nappal gyóntatott, és kiderült, hogy ismeri a szívek titkait. Azt a kevés időt, ami a gyóntatáson felül naponta szabadon maradt -- miközben az ördög még mindig különböző kísértésekkel gyötörte --, imádkozásra és önostorozásra használta fel.

1843-ban a lelkipásztori munkától és belső, titkos harcaitól úgy kimerült, hogy súlyosan megbetegedett. Közel került a halálhoz, a betegek szentségét is felvette, és a környezete már búcsút vett tőle. Egyszer csak talpra állt, de felgyógyulása után ismét el akart

menekülni falujából, és ezúttal sikerült is. Az emberek azonban utána mentek, s mikor megtalálták, erőszakkal vitték vissza magukkal.

Tudatlanságának terhetől nyomasztva és a munkától túlterhelve segítőtársat kért egy megfelelően képzett pap személyében. Kapott is valakit, de a segítőtárs hamarosan zsarnokoskodni kezdett felette. Ez az állapot hét évig tartott. János abbé teljesen visszahúzódott, csak mentegette paptársa erőszakosságát, és szenvedett. Közben minden nyomorúsága ellenére megadatott neki a szó, amellyel szíveket tudott megnyitni, és -- anélkül, hogy észrevette volna -- csodákat művelt. Az évenként Arsba zárandókló emberek száma pedig a százezer felé közeledett.

Amikor püspöke -- a hívek jogos és egyre növekvő felháborodásának leszerelése érdekében -- elhelyezte a káplánt, János abbé attól félt, hogy ismét egyedül marad. Ezért az öreg plébános alaposan végiggondolta, hogyan fog immár véglegesen megszökni. Mikor terve meghiúsult, tömören csak ennyit állapított meg: „Gyerekesen viselkedtem.” A püspök azonban nem hagyta magára, hanem új káplánt küldött melléje, aki úgy szerette, mintha atyja lett volna. János azonban ekkor már halála felé közeledett.

Mindenét szétszította a szegények között, s amiye volt, az ő javukra eladta. A bűnös emberek úgy sereglettek köréje, hogy azt mondta: „A bűnösök a végén meg fogják ölni a szegény bűnöst.” De ekkor a faluban már mindenki keresztény életet élt. A plébánosnak is csak a fizikai ereje fogyott el, szeretete és türelme nem. Ám mindazt, amit tett, semminek tartotta. A tisztelet megnyilvánulásai ellenére -- püspöke tiszteletbeli kanonokká, a kormányzat pedig 1855-ben lovaggá tette -- meg volt győződve „semmisségéről”. Ismételten mondta: „Ha tudtam volna, mit jelent papnak lenni, gyorsan trappista kolostorba vonultam volna a szeminárium helyett!”

Bár sokan voltak körülötte, az arsi plébános olyan magányosan halt meg a kimerültségtől, amilyen magányosan élt. Akik látták a holttestét, egyhangúlag tanúsították, hogy az erőnek utolsó cseppje is eltávozott belőle. X. Pius pápa 1905-ben boldoggá, XI. Pius pápa 1925. május 31-én szentté avatta, 1929-ben pedig a plébánosok patrónusává nyilvánította. Az Egyház ezzel emlékezteti minden idők papjait arra, hogy Isten ereje a gyengékben válik tökéletessé. Ünnepe 1928-ban vették fel a római naptárba, augusztus 9-re. 1960-ban Szent Lőrinc vigíliája miatt augusztus 8-ra, majd 1969-ben halála napjára, augusztus 4-re tették át.

A szent arsi plébános életéből, aki a tudományokkal ugyan zátonyra futott, rendkívül gazdag kegyelmi ajándékaival azonban számtalan embert vezetett Istenhez, egyházi dokumentumok, saját prédikációi, s mindenekelőtt hívei és gyónói mondanak el megindító részleteket.

János édesanyja észrevette fiának szíve vágyát, hogy mennyire szeretne pap lenni. Ezért egy nap útra kelt, átment a szomszédos faluba, Ecullybe, ahol a plébános néhány fiút a papságra készített fel, és meg akarta kérni, hogy fogadja be növendékei közé az ő fiát is. De szomorúan tért haza, mert még útközben is fülébe csengett az elutasító szó: „Nem tehetem!” Nem sokkal később újra elindult, de ezúttal Jánost is magával vitte. Balley abbé hosszasan nézte Jánost, azzal a szándékkal, hogy véglegesen visszautasítja, hiszen az akkor már tizenkilenc éves fiú szinte teljesen tudatlan volt. De amikor beszélgetni kezdett vele, minden ellenkezése elpárolgott. Félhangosan mondta magának: „Ó, nézd csak, ezt a gyermeket én felveszem!”, majd édesanyjához fordulva mondta: „Legyen teljesen nyugodt, ha kell az életemet adom oda érte!”

János számára a tanulás a kínok kínja volt. Egyik társa, a tizenkét éves Loras egy nap elvesztette a türelmét. A hozzá képest hatalmas Jánosnak, aki megint csak hihetetlen ostobaságot tanúsított, a többi tanuló jelenlétében néhány csattanós pofont adott. János

felugrott -- és a gyerek lábához vetette magát, úgy kért tőle bocsánatot, hogy ostobaságával ennyire felfigyelt.

Alkalmatlansága miatt Jánost elbocsátották a szemináriumából, és a vizsgán, amelyre Balley abbé nagy keservesen felkészítette, megbukott. De a jó abbé azonnal Lyonba sietett, és megkérte az érseki titkárt, hadd ismétlje meg János a vizsgát. E kérés hatására egy napon János vizsgáztatására a plébániára érkezett a szemináriumi rektor és a püspök egyik megbízottja. És ebben a nyugodt környezetben János tudott úgy felelni, hogy a megbízottak azzal tértek haza Lyonba, hogy szentelhető. Amikor a helynök aláírta a szentelési okmányt, megjegyezte: „Az Egyháznak nemcsak tudós, hanem jámbor papokra is szüksége van, és ez az ember az!”

De az újmisé János nem gyóntathatott, mert a püspöki hivatal túl hézagossá találta teológiai műveltségét ahhoz, hogy a gyóntatói joghatóságot megadják neki. Ez volt a későbbi nagy gyóntató utolsó megaláztatása. Mikor aztán végre az engedély megérkezett, Balley abbé térdelt elébe elsőnek, és kérte tőle a feloldozást.

1818-ban egy februári napon kelt útra a fiatal pap arsi plébániája elfoglalására. A faluban mindössze hatvan család lakott, kocsma pedig volt három! Gyalog érkezett, maga mögött húzva egy kis kézikocsit, rajta néhány bútordarab, melyekkel egy szobát is alig lehetett berendezni. Az új plébános eltökélte magában, hogy a háztartását maga fogja vezetni, ami abból állt, hogy krumplit főzött, és egy hétig azt ette.

Az arsi emberek lassan ráébredtek, hogy egy szent érkezett hozzájuk. Nem szavai bárdolatlanságára figyeltek fel, hanem az ígére, ami e szavakban zengett. Először persze felhorkantak, aztán hagyták magukat vezetni, végül már nem akartak lemaradni a plébánosuk mögött. Amikor valaki szóvá tette az egyik arsi parasztembernek, hogy miként lehetséges, hogy a faluban nem hallani egyetlen káromkodást sem, azt válaszolta: „Mi sem vagyunk jobbak a többiekénél, de nagyon szégyellhetnénk magunkat, ha egy szent mellett ilyen bűnöket követnénk el!” Egy másik, amikor megkérdezték tőle, hogy mit csinál olyan sokáig a templomban, azt felelte: „Én nézem a Jóistent, és a Jóisten néz engem.” Amikor később új temetőt nyitottak, és a sírok kezdtek egymás mellett sorakozni, a szent plébános megjegyezte: „Ez igazában egy ereklyekápolna”, mert szerinte azok közül, akiket oda temettek, senki sem veszett el.

Később közelebből és távolról özönlöttek hozzá az emberek. A legtöbb azzal az elhatározással jött, hogy csak akkor távozik, ha meg tudott gyónni, ám ehhez néha napokon át kellett várakozni. A templom állandóan nyitva állt, és szüntelenül -- éjjel kettőkor éppúgy mint délben -- tele volt emberekkel. Hosszú sorban álltak a plébános gyóntatószéke előtt, és vártak. János abbé pedig tíz, tizenkét, sőt olykor tizennyolc órán át egyhuzamban gyóntatott. A zárándokok a levegőtlenesség miatt alig bírták ki, és néha ki kellett menniük a szabad levegőre; télen pedig kegyetlenül hideg volt a templom. A gyóntató atya pedig rendületlenül kitartott, legfeljebb néha tett egy nedves kendőt a homlokára. Kabátja nem is volt, mert ha ajándékba kapott egyet, azonnal továbbajándékozta a szegényeknek. Egyszer csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy Mindenszentektől Húsvétig nem érezte a lábait. És a gyóntatószék sebesre dörzsölte a hátát. Arra azonban gondosan ügyelt, hogy a várakozók tartsák a sorrendet és senki ne furakodjék mások elé.

Egyszer egy dáma, aki arra hivatkozott, hogy őt még a Vatikánban sem várakoztatták meg soha, ezt a választ kapta: „A szegény arsi plébános gyóntatószéke előtt mégis várni fog!” Csak a betegek, a nyomorékok és saját plébániájának hívei jelentettek kivételt.

Ismerte az emberi szíveket, és különös kegyelmi ajándékként olvasott bennük, anélkül, hogy az emberek megszólaltak volna. Egy férfi azzal kezdte a gyónását, hogy utoljára harminc éve gyónt. János kiigazította: „nem harminc, hanem harminchárom éve”. Mikor az ember utánaszámolt, igazat adott neki! Egy asszony elmondta, hogy János abbé olyan pontosan ismerte az ő családi viszonyait, az eseményeket és a neveket, hogy a megdöbbenéstől alig tudott megszólalni. És amikor megkérdezte, hogy honnan tudja mindezt, azt válaszolta: „Az ön őrangyala mondta nekem!”

(Szerkesztette: Kiss Gábor)

Viccek:

Favágó versenyt rendeznek a kanadai favágóknak, amit egy cingár figura nyer meg. A verseny után megrohamozzák a riporterek.

- Hogy tudta megnyerni a versenyt?
 - Kérem, sokat edzettem!
 - Na és hol edzett?
 - A sivatagban.
 - De hiszen a sivatagban nincs is fa.
- Mire a győztes jelentősegteljesen felnéz:
- Ja, már nincs!

A férj sorra pakolja le a könyveket a polcról egy dobozba. Megkérdezi a felesége:

- Hát te, mit csinálsz?
- Jönnek vendégségbe a Kovácsék.
- Na és? Gondolod, hogy ellopják a könyveket?
- Nem. Felismerik.

Idős házaspár a barátaiknál vacsorázik. Végeznek az étkezéssel, a két hölgy kimegy a konyhába mosogatni. A férfiek beszélgetni kezdenek:

- *Múltkor voltunk egy remek étteremben, nagyon jól főznek, melegen ajánlom Nektek is! - kezdi a vendég.*
- *Mi a neve? - így a házigazda.*
- *Hosszas gondolkodás után megszólal a vendég:*
- *Hogy is hívják azt a virágot, amit az ember a szeretteinek ad, vörös és tüskéi vannak?*
- *Rózsa! - szól a válasz.*
- *Ja, igen! - és a konyha felé fordul - Rózsikám, hogy hívják azt az éttermet, ahol a múlt héten vacsoráztunk?*

A dadogós gondolja, hogy beszél az erősen ritkuló hajú haverjának:

- Fififigyú, tte mememennyit fizetsz a fofofodrásznál, höhö?
- 1500-öt, tudod „haver”, amennyit te egy helyi hívásért!

- *Miért nem lehet az okosnak megsimogatni a fejét?*
- ???
- *Mert vág az esze!*

Helyezze el a felsorolt szavakat, betűcsoportokat az ábrán!
(Könnyítésül egy szót előre beírtunk.) A megmaradt **15** szóból
rakható össze a megfejtés.

A megfejtés egy szentírási idézet a Krónikák könyvéből.

Rejtvény!!!

Kétbetűsek:

AZ, ÁZ, ÁG, ÉS, FÜ, FŰ, LÁ, MD, ÓL,
ÓR, ÖL, PÁ, RI, RO, SF, TH.

Hárombetűsek:

ARA, ATL, HJA, INT, IRT, ÍRT, NEM,
OLI, PRÓ, RIS, SEM, SEM, SIR, TIR,
UNS, ÜRÜ, VÁD.

Négybetűsek:

ADOK, ADÓS, AKAR, AKÓS, BRIT,
CSAÓ, ELÁD, ESTI, ESZE, ÉLES,
FEKÜ, FEST, FÖLD, GIMN, IDEG,
IDOM, ITAL, JÁRT, KÁTÉ, KÖLT,
KÜNN, KÜSZ, LERO, LYUK, MELY,
NITT, PELE, PETI, PIRÉ, RAKÓ, SMÁR,
SÜTI, TÁNC, TEST, TITÁ, TRAM,
TRÓN, TÜLL, VALÓ, VOLT.

Ötbetűsek:

ÁTKÖT, ELSÍR, ETIKA, KISZE, KITŰZ,
OLYAN, TOTÁL, VELIN.

Hatbetűsek:

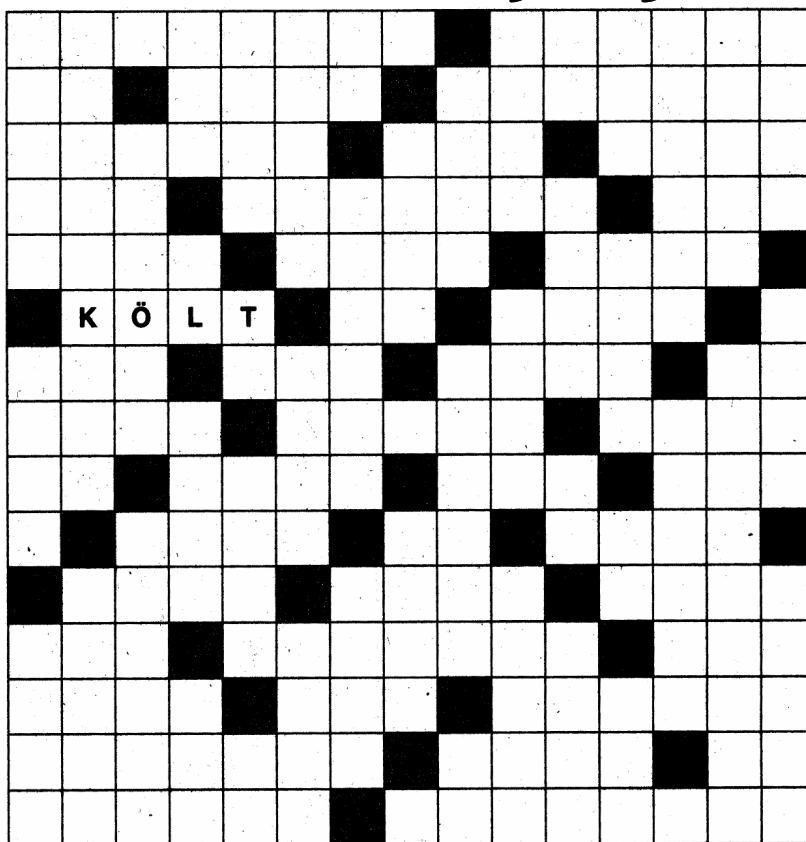
ÁTKÖLT, FÜRTÖS, IRAMAT,
KÖRÜLE, SIRATÓ, SMÁROL,
SULYOM, SZIVAR, TESTÁL, TRISTE,
UTÁNAD.

Hétbetűsek:

BRONZOL, ETIKETT, MISEING,
SZÖRPLE.

Nyolcbetűsek:

EVÉS-IVÁS, SZAMARAZ.

Kilencbetűsek:

MANDULAFÁ, TUDOMÁNYT, VÁMRAKTÁR.

Tizenegybetűsek:

KIRÁLYOKNAK.

Tizenkétbetűsek:

BÖLCSESSÉGET.

A rejtvényre adott megfejtéseiket **augusztus 24-ig** várjuk. Leadhatók a
sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy
Interneten.

Előző, beérkezett rejtvényünkre, sajnos csak egy helyes megfejtés érkezett.

Nyertes: *Papp Istvánné.*

A júliusi rejtvényünk megfejtése:

„Maradjatok meg szeretetemben!”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja

Szerkesztette: Ábrahám Judit, Börcsök Eszter, Kiss Gábor, Szűcs Judit

Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert

Lektorálta: Laczkó István plébános

E-mail: csodatevo@citromail.hu

